

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a JUDr. Petra Mikeše v právní věci žalobce: **X**, zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 54 A 9/2020 - 27,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2019, č. j. KRPU-151816-16/ČJ-2019-040026, rozhodla Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) o správním vyhoštění žalobce a stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 10 měsíců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce odvoláním, které žalovaná zamítla rozhodnutím ze dne 11. 3. 2020, č. j. CPR-41059-3/ČJ-2019-930310-V236.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze, který věc usnesením ze dne 6. 4. 2020 postoupil Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále též „krajský soud“). Rozsudkem ze dne 25. 5. 2020, č. j. 54 A 9/2020 - 27, krajský soud zrušil rozhodnutí žalované a věc jí vrátil k dalšímu řízení.

[3] Žalovaná (dále též „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu dne 5. 6. 2020 kasační stížnost a současně navrhla, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal odkladný účinek. Svůj návrh odůvodnila tím, že by do nového rozhodnutí ve věci musela promítnout názor krajského soudu, který považuje za nesprávný. Důsledkem by tedy bylo nezákonné právní posouzení věci. Stěžovatelka poukázala na to, že dle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, je její povinností pokračovat v řízení a řídit se závazným právním názorem krajského soudu. Může tak nastat situace, že k její kasační stížnosti bude napadený rozsudek zrušen, čímž „obživne“ napadené rozhodnutí, aniž by bylo současně zrušeno případně vydané další správní rozhodnutí. V takovém případě zde vedle sebe budou existovat dvě odlišná či dokonce opačná rozhodnutí o téže věci. Jde o výsledek nežádoucí a obtížně řešitelný. Této situaci je nutné předejít přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Veřejný zájem tedy stěžovatelka spatřuje právě v potřebě předcházet případné existenci vedle

sebe stojících a přitom v principu opačných rozhodnutí, která negativně dopadají na právní jistotu účastníků řízení.

[4] Žalobce k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že argumentace stěžovatelky je čistě obecná a nemá spojitost s žádnou individuální okolností případu. Pokud by soud návrhu vyhověl, musel by tak postupovat ve všech případech, kdy správní orgán napadá rozhodnutí soudu ve věci řízení o správním vyhoštění. Celá argumentace stěžovatelky je založena na tom, že nebude-li postupovat v souladu s napadeným rozsudkem, vystavuje se riziku obvinění z nečinnosti. Žalobce však nikdy nečinnost stěžovatelky nenamítal, a ani tak nehodlá činit. Pokud nebude kasační stížnosti přiznán odkladný účinek, nemá nic proti tomu, aby stěžovatelka s dalším postupem ve věci vyčkala do rozhodnutí kasačního soudu. Možná existence dvou rozhodnutí o téže věci je řešitelná pomocí autoremedury. Přiznání odkladného účinku by dle žalobce nevedlo k posílení právní jistoty, ale naopak k prozatímnímu zpochybnění právního názoru krajského soudu a k tomu, že bude i přes svůj stávající procesní úspěch ve věci vyhoštěn.

[5] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek. Soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; § 73 odst. 2 až 5 se užíje přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Z uvedených ustanovení vyplývá, že má-li být zdejší soudem přiznán kasační stížnosti odkladný účinek, je třeba, aby vedle podmínky formální, tj. samotného uplatnění návrhu na jeho přiznání, byly současně splněny též tři předpoklady materiální: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatele znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[7] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, jež je mimořádným opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, přichází v úvahu pouze ve výjimečných situacích, v nichž by, s ohledem na poměry konkrétního stěžovatele, mohly výkon či případně jiné právní následky rozhodnutí u tohoto stěžovatele vést k velmi závažným až nevratným následkům.

[8] Stěžovatelka odůvodnila návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti toliko tím, že pokud se bude řídit napadeným rozsudkem, může dojít k tomu, že ve věci budou vedle sebe existovat dvě konkurenční rozhodnutí (napadené rozhodnutí a rozhodnutí vydané na základě závazného právního názoru krajského soudu), přičemž tato situace představuje citelný zásah do právní jistoty účastníků řízení.

[9] Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že stěžovatelkou popsaná situace je naprosto standardní a nastane zpravidla vždy, když krajský soud zruší rozhodnutí správního orgánu, věc vrátí tomuto správnímu orgánu k dalšímu řízení, a správní orgán zároveň podá proti takovému rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Takovou situaci se již zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58. Zde mj. konstatoval: „*Pojetí odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má brožit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno. (...) Procesní situace, kdy žalovaný správní orgán na základě pravomocného rozsudku krajského soudu vydá ve správním řízení znovu rozhodnutí, které posléze nabude právní moci, následně či mezitím Nejvyšší správní soud tento rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k novému projednání, jistě*

pokračování

není žádoucí. O žalobě je však třeba znovu rozhodnout v souladu se závazným právním názorem kasačního soudu, což mj. znamená 'obživnutí' původně zrušeného rozhodnutí správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 2 Ans 3/2006). Obtížně řešitelná procesní situace není bezprostředním obrožením důležitého veřejného zájmu. Dodržení závazného právního názoru a v tomto důsledku pouhá brožba existence dvou rozhodnutí ve stejné věci, včetně dvou protichůdných hmotněprávních rozhodnutí, nemůže proto pro žalovaného bez dalšího představovat újmu dosahující intenzity požadované pro přiznání odkladného účinku. Považovala – li by se pouhá brožba existence dvou odlišných rozhodnutí sama o sobě za újmu, musel by být odkladný účinek přiznáván téměř ke každé žádosti správního orgánu, jehož rozhodnutí bylo krajským soudem zrušeno. Tento postup by odporoval shora popsanému smyslu a účelu zákonné úpravy a mohl by vést i k nerovnosti stran, tj. k porušení § 36 odst. 1 s. ř. s. Zatímco žalobce by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dosáhl jen za skutečně výjimečných okolností, žalovanému by ve většině případů stačilo pouze to, že krajský soud jeho rozhodnutí zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Přestože je nutno existenci dvou rozhodnutí v téže věci hodnotit jako negativní, jedná se o důsledek povahy kasační stížnosti jako mimořádného opravného prostředku. Pokud by správní orgány neměly být vázány pravomocnými rozhodnutími krajských soudů, kterými se ruší jejich správní akty, pak by zákonodárce musel zcela změnit koncepci kasační stížnosti jako opravného prostředku proti pravomocným rozhodnutím krajských soudů.“

[10] S ohledem na citované závěry Nejvyšší správní soud konstatuje, že samotný výkon kasační stížnosti napadeného rozsudku krajského soudu v posuzovaném případě nepředstavuje pro stěžovatelku újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť se nejedná o situaci výjimečnou, na které by byl dán veřejný zájem, ale o situaci naprosto standardní. Je nutné vycházet ze zdejšího soudem opakovaně vysloveného závěru, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podané správním orgánem je s ohledem na jeho postavení v systému veřejné správy vyhrazeno zpravidla *ojedinelým případům*, mezi které judikatura zařadila např. vrácení řidičského oprávnění duševně choré osobě, vystavení zbrojního průkazu nebezpečnému recidivistovi, udělení povolení k obchodu s vojenským materiálem zločinnému podniku apod. (srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 19. 11. 2015, č. j. 6 Ads 228/2015 - 36, ve spojení s usnesením rozšířeného senátu ze dne 24. 4. 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49). Nejvyšší správní soud proto návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[11] Soud závěrem dodává, že z rozhodnutí o žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, či již citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 10 Ads 99/2014 - 59).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. července 2020

Mgr. David Hipšr
předseda senátu